

הבת הפצועה : הטרגדיה המשפחתית המזעזעת ביותר של השבוע : ההתקפה על המשפחה ליד מעברת קובייבה. האב נהרג, האם, הבת, הבן והחתן נפצעו. בתמונה : הבת, נוריה יאיר, בבית-החולים. קבוצת טיילים שחיכתה בכביש, נתנה למשפחה לעבור לפנייה, ועליידי כך ניצלה.

קציר הרמים הגיע אל בית-עובד, עמוק בשטח המדינה, 15 ק"מ מתל-אביב. ארבעה פועלים, שעבדו בפרדס, נרצחו. ההרוג למעלה נטל שעה שנכנס למחסן ליטול את חפציו (ליד הארגז). השני (באמצע משמאל) נרצח בפרדס עצמו. בתמונה : קציני או"ם ושוטרים בודקים את הגתיה.

המזונות בא

לא היה זה עריין הסיכוב השני. לא היה זה גם המשך לסיכוב הראשון. מן הראוי היה לקרוא לו: הסיכוב האחד-וחצי. צורת הלחימה היתה שונה מימי השיא של נגבה, לטרון וחוליקאת. אולם מהותה של המלחמה לא השתנתה — המתים היו מתים, הזועה היתה זועה. איש לא ידאג את התמונות בעמוד זה מבלי שרטט קר ועבור בנופו. אולם רק פחדן יעצום את עיניו. על המלחמה פרוס על פני המרחב. חלק גדול מבני ישראל כבר חי כרגע בצל זה. הובח הוא לראות את המציאות עין בעין, כאומץ-לב ובצלילות הדעת. כי ברורה אכזרית עזובה לעמוד בפני המדינה ובפני כל אחד מכניה בכל רגע.

"העולם הזה" הזהיר לא פעם מפני סכנה זו. בעמודים הבאים ינסה למלא חובה נוספת — ללוות את הלוחמים והמגינים באשר הם.

אל הרצועה

הידים שנגרעו : בעוד שמטייס הסילון הראשון לא נשאר אלא קרעי בשר זעירים וחרוכים, נשאר ליד שברי המטוס השני שתי ידיים קטועות וחרוכות ללא זרועות. הידיים היו מטופחות יפה. כשאר חלקי הגוף, נאספו בשק והוחזרו לנציגי מצריים ליד הקילומטר 95.

פני המיים : זהו צילום מזעזע ואכסלקלוסיבי. צלם העולם הזה גילה חלק מפניו של המיים שנפל במשק כרמיה, נקבר שם קבורה ארעית. בתמונה נראים בבידור השערות, האוזן עין אחת והפה. כל זה היה דבוק לשמשה הבלתי-ישבירה של תא-המייס. צבע העור היה שחום.

